

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra ADAM HOMO ET DIGT TREDIE DEL (1845-48)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 493. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm02-shoot-idm139964406659904/facsimile.pdf> (tilgået 29. september 2021)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind

Vi ligne Døden ved et Sædekorn,
 Som lægges ned, til atter op det skyder;
 Ved Puppen, som det Hylster gjennembrøder,
 Hvori dens Liv var spundet ind tilforn;
 Thi Døden paa den nære Fødsel tyder.
 Naturens Kræfter Livet Bistand række,
 Just naar dets gamle Form de ødelægge;
 Forraadnelsen dets Baand opløse vil,
 Selv Ormene, hvem Dødens Krav ansører,
 Hver løbende med Sit, lig Creditorer,
 Ved Livets Gjennembrud maae hjælpe til.
 Men Sjælen mærker ei det vilde Spil;
 Dybt i sit eget Væsen concentreret,
 I Virksomhed og Dannen absorberet,
 Sit Legeme, det ny, den former sig.
 Den sidder stille — Archimedes lig,
 Der selv ved Krigens Jarmende Opvækkelse,
 Ikkun beskæftiget med sit System,
 Fordybt sad og løste sit Problem
 Midt under Syracusas Ødelæggelse.

Det er den første Død, hvis Art vi kjende;
 Men nu den anden Død, der tales om
 I Skrifter ved den endelige Dom,
 Hvad er den anden Død, som ej faaer Ende?
 Med hvilket andet Navn betegne denne,
 End med Forhærdelsen? naar Stenen lig,
 Død for Alverden og som død i sig,
 Uvirksom, eensom, uforanderlig,
 Berevet med hver Stræben Haab og Længsel,
 Den gudsforladte Sjæl, i natlig Fængsel
 Af sin Bevidsthed kun et Livstegn hentende,
 Afmægtig paa Befrielse kun ventende,
 Er fastholdt i et evigt Mærkes Skjød.

Er ei der Frelse fra den anden Død?
 Ved Tidens Traad endnu dog Livet hænger,
 Ved Tiden, som kun er et Øieblik
 For Livet, der i Graven Hvile fik,
 Men som sig uafseelig her forlænger,
 Afmaalende den aldrig endte Nød. —
 Er ei der Frelse meer fra denne Død?

Naar Stene sprængtes, stundom man der inde
En levende Tudse jo har kunnet finde,
Som, maaskee hele Sekler indeklemt,
Der sad og ventede, for Alverden gjemt. —

Saa er det og mit Haab, at eengang Gud
Forhørdelsen med Magt vil gennemtrænge,
Vil med sin Naades Lynslag Døden sprænge,
Og løse Sjælen af dens Fængsel ud:
Den table Sjæl, hvis Liv i Almagt endte,
Og som, lig Tudsens, mægtede kun at vente.

I vor Natur der boer en dobbelt Trang:
Vi vil os føle frie, vil ei bestemmes;
Men dog vil af et Forsyn ei vi glemmes,
Vi Styrelsen vil spore paa vor Gang.

Hvordan saa modsat Attraa vel forlige?
Kun Gud det mægtede, som har skabt vor Aand:
Han skjenkede Sjælen Frihed — det vil sige,
Han holder den i et elastisk Baand.

Ved hver Bevægelse det giver efter,
Det rækker til endnu paa fjernest Vei,
Og styrtede Sjælen end med fulde Kræfter
Sig ned i Dybet — Baandet brister ei!

Hvordan skal Naadevalget vi forstaae,
For hvilken Lære jo Saamange bæved:
Har Gud for sig kun nogle Sjæle krævet?
Vil hvad der kaldes Verden Han forsmaae?

Paa Himlen selv Forklaringen jeg saae,
Naar Nattens blanke Stjerner frem sig hæved,
Og Melkeveiens Taage bag dem svæved,
Lig Verdens Myl blandt de udvalgte Faa.

Vort Blik ei Melkeveiens Lys opdager,
Og just som Rummet her, saa Tiden fjerner
For Synet Dem, der eengang vælges ud.